

EENS ging ik naar buiten om te zijn in het toeval van de straat.
Ik wilde mijn liefde verklaren aan de samenloop van de omstandigheden.
Ik wilde de wind, aanjager en zaaier,
de wind in mijn haar, mijn voorbijgangerschap vieren.
Ik wilde het toeval, geheim van de ontmoeting,
dynamiek van de straat, duizend-en-een draaiende
raderen van avontuur en de ziel van het lied, mijn liefde verklaren.

En ooit zette ik mijn kraag op en liep gebogen dwars tegen het lot in.
'Maar dat kán helemaal niet, amigo,' zei de schaduw
maar ik had genoeg van schaduwen en alles wat kon en niet kon.
Ik beriep mij op Monk, Mingus, Durruti, Artaud,
op de ogen van zuigelingen, zo wijd opengesperd soms,
ogen waarin de wereld nog schreeuwend visioen was.
Op de stilte van een paar verloren ogenblikken beriep ik mij,
op de herinnering aan de stilte
van een paar verloren ogenblikken en op de trouw gezworen daaraan.

Frans Kuipers

Uit: Alles waait

Uitgeverij Atlas Contact. Amsterdam/Antwerpen (2019)

"Ik wilde het toeval, geheim van de ontmoeting"